

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποκτηθῇ Καππ.: Ἄσμ.
 Ὁ κόσμος ἐνὶ ἀκέρδητῳ καὶ κἀνεὶς δὲν κερδᾷ τον.
 2) Ὁ μὴ κερδίσας καθόλου πολλαχ.
 Πβ. ἀκέρδευτος.
ἀκερδος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄτσερδος Ἀθῆν. (παλαιότ.)
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. κέρδος.
 Ὁ μὴ δυνάμενος ἢ ὁ μὴ ἄξιος νὰ ἔχῃ κέρδος, προκο-
 ν. Πβ. ἀχαῖρευτος.
ἀκέριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκέρστους Ἱμβρ.
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κεριστός < κε-
 ρίζω.
 Ἐπὶ τῶν κερασφόρων ζώων, ὁ μὴ προσδεδεμένος ἀπὸ
 τοῦ κέρατος μετ' ἄλλου, ὁ λελυμένος βαδίζων. Ἀντίθ.
 κερισμένος (ιδ. κερίζω).
ἀκερως ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄτσερως Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) κ.ἀ.
 Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄκερως.
 Ὁ μὴ ἔχων κέρατα: Ἀτσερω βόιδι.
ἀκέρωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
 Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κερωτός < κερώνω.
 Πβ. μεταγν. ἐπίθ. ἀκήρωτος.
 Ὁ μὴ διὰ κηροῦ ἀλειμμένος, ἀκήρωτος ἔνθ' ἄν.:
 Ράμμα ἀκέρωτο Ἦπ. Παννὶν ἀκέρωτον Κερασ. Τραπ. Χαλδ.
ἀκεφαλιά ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἀ. ἀτδε-
 φαλιά Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) ἀκιφαλιά Σάμ. ἀτσιφαλιά
 Λέσβ. ἀνακεφαλιά Ἦπ. Κρήτ. Κύπρ. ἀνατσιφαλιά Λέσβ.
 ἀνεκεφαλιά Κύπρ. ἀνικιφαλιά Σάμ.
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκέφαλος.
 1) Ἀνοησία, ἀπερισκεψία ἔνθ' ἄν.: Ἡ ἀκεφαλιά σου
 σοῦ τό 'καμε αὐτὸ Κρήτ. Τά 'παθε ἀπὸ τὴν ἀτδεφαλιά του
 Κλουτσινοχ. || Ἄσμ.
 Νὰ μάθουν πῶς τοοὶ παίρνουσι τοῦ βασιλεῖα τοοὶ χῶρες,
 γιὰτὶ πολλ' ἀνακεφαλιά τῶν ἔρχετ' ὄρες ὄρες
 Κρήτ. 2) Δυστροπία, ἀπείθεια, ἀνυποταξία ἔνθ' ἄν.
 Συνών. ἀκεφαλία, ἀκεφαλωσύνη, κακοκεφαλιά.
ἀκεφαλία ἡ, Πελοπν. (Βυτίν.)
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκέφαλος καὶ τῆς παραγωγικῆς
 καταλ. -λία.
 Ἀκεφαλιά, ὁ ιδ.
ἀκέφαλος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ.) Πόντ.
 (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἀ. ἀκέφαλους Στερελλ.
 (Αἰτωλ.) ἀτδέφαλος Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) ἀτδέφαλους
 Λέσβ. ἀνακέφαλος Κύπρ. ἀνεκέφαλος Κρήτ. ἀνικέ-
 φαλους Σάμ.
 Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκέφαλος.
 1) Ὁ μὴ ἔχων ἢ ὁ μὴ ἀναγνωρίζων κεφαλὴν, ἥτοι
 προστάτην, καθηγεμόνα, σύμβουλον Κρήτ. Πελοπν. (Κλου-
 τσινοχ. Λακων. Λάστ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Στερελλ.
 (Αἰτωλ.): Τὸν χουρὸ ἐμ'νιν ἀκέφαλον (χωρὶς σοβαροὺς
 ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι νὰ δύνανται νὰ διευθύνουν αὐτὸ)
 Αἰτωλ. Ἀνεκέφαλες δουλειές (ἐργασίαι διεξαγόμεναι ἄνευ
 διαταγῆς, ἄνευ καθηγεμόνου) Κρήτ. β) Ἀδέσποτος,

ἀνεπιτήρητος, ἀπειθάρχητος, ἄτακτος Κύπρ. Πόντ. (Κε-
 ρασ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀκέφαλον παιδὶν Κερασ. Χαλδ. 2)
 Ἀφρων, ἀσύνετος Κρήτ. Λέσβ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ.)
 Σάμ. κ. ἀ. Συνών. κακοκέφαλος.

ἀκεφαλωσύνη ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἀκεφαλωσύνᾱ
 Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκέφαλος.

Ἀφροσύνη, ἀσυνεσία. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀκεφαλιά.

ἀκεφάλωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκιφάλωτος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κεφαλωτός < κε-
 φαλώω ἀμαρτ.

Ἀγαμος ἔτι, ἐπὶ κόρης

ἀκεφιά ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκεφος.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἄκεφος, ἀθυμία, δυσθυμία: Ἐχω
 ἀκεφιά.

ἄκεφος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. κέφι.

Ὁ μὴ ἔχων κέφι, ἀθυμος, δύσθυμος: Εἶμαι ἄκεφος.

ἀκήδευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκήεντος Κάμπ. ἀκινού-
 δευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκήδευτος.

1) Ὁ μὴ τυχὼν περιποιήσεως Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2)
 Ὁ μὴ ἀνεκτός, ἀφόρητος Κάμπ.

-ἀκι κατάλ. παραγωγικὴ -ἀκιν Ἰκαρ. -ἀκι κοιν.
 -ἀτθιν Κύπρ. -ἀτσι πολλαχ. -ἀι Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τῆς μεταγν. καταλήξεως -ἀκιον, περὶ ἧς ιδ.
 ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,422 καὶ ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12
 (1915/6) 31 κέξ. WPetersen Greek diminutives in
 -ιον 249 κέξ., KDieterich ἐν Balkan - Archiv 4 (1928)
 136 καὶ GRohlfs Etymolog. Wört. 9

Χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν ὑποκοριστικῶν δηλούν-
 των 1) Τὴν ἔννοϊαν τοῦ μικροῦς εἴτε κυριολεκτικῶς εἴτε
 μεταφορικῶς (θωπευτικῶς ἢ σκωπτικῶς) κοιν. οἶον:
 ἀρνάκι, γατιάκι, παιδάκι, παππαδάκι, ποδαράκι, σκαμνάκι,
 χερτάκι, Ἀντωνάκι, Γιαννάκι, Ἐλενάκι, Κατινάκι, Μαράκι
 κττ. 2) Τὸν υἱὸν ὡς πατρωνυμικὸν πολλαχ. οἶον:
 Μπαλαφάκι, Παππαδάκι, Σαραβάκι, Φιλιππάκι κττ. (ὁ υἱὸς
 τοῦ Μπαλάφα, τοῦ Παππά, τοῦ Σαράβα, τοῦ Φιλίππου).
 Προστίθεται δὲ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ ὡς προσδιορισμός,
 οἶον: ὁ Γιάννης τὸ Μπαλαφάκι, ὁ Κωστής τὸ Παππαδάκι,
 ὁ Σπύρος τὸ Σαραβάκι κττ.

ἀκίλι τό, Θράκ. Πόντ. (Ῥοφ.) ἀκίλ' Θράκ. (Μάδυτ.)
 ἀχούλιν Πόντ. (Κερασ.) ἀχούλ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *akili*.

1) Νοῦς, νοημοσύνη ἔνθ' ἄν.: Τ' ἀκίλι μ' ἐχάθεν
 (ἐχάθη) Ῥοφ. Τ' ἀχούλ'ν ἀτ' κόφτ' (συνών. φρ. κόβει
 τὸ μυαλό του) Χαλδ. 2) Γνώμη, συμβουλὴ Θράκ.:
 Δῶκα σε καλὸ ἀκίλι.

ἀκιλλῆς ἐπίθ. Θράκ. (Μάδυτ.) ἀχουλλοῦς Πόντ.
 (Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *akilli*.

